

העלון השבועי שלך מאורת שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך בן צבי משה
http://www.ohrshalom.net מוצש"ק חברון – 17:55 18:55 info@ohrshalom.net הד"נ חברון –

בשעון קיץ יש להוסיף שעה

העלון יוצא לזכות ועילוי נשמת האדמו"ר יצחק אייזיק יהודה יחיאל ספרין זצוק"ל נלב"ע י' אייר תרל"ד

מאורות הפרשה ושמתם את משמרת

ואמר האדמו"ר שהכוונה שיעשו סייג לתורה, היינו משמרת למשמרתי, אלו הם הסייגים שתקנו חז"ל, כי הם גדר לשמור את המצוות לבל יהיה מי שיכשל בהם. וזוהי בחינת "הירא את דבר ה'" כי עד ימי אנשי כנה"ג לא היו עושים סייגים וגדרים לאסור איזה איסור, עד שרבו הנכשלים בדברי התורה, ותקנו לקדש עצמם במותר להם. ומכאן המקיים את דברי רז"ל ומקפיד בהם זה דבר גדול ומשובח בהיות קיום המצוות מדאורייתא אין בהם די להראות יראת שמים וכי ירא אלקים הוא, כי אינו נזהר להרחיק עצמו ממה שאסר עליו השי"ת כדי שלא יכשל חלילה ואפילו באונסין

והנה רואים אנו בעין פקוחה שגם העושה את המצוות אלא שאינו חושש לסייגים וגדרים דרבנן גם אם הוטב בעיניו לעשות מצווה פלונית, הרי בנקל אם ירע הרי יעבור עליה ויש שיפשע בה.

על כן אמר הפסוק "פורץ גדר ישכנו נחש" – ונשיכה זו חשוכת מרפא לנפש כמובא בתלמוד[ע"ז, ל"ה] בהיות תקנות רבותינו שורש ועיקר כמובא במדרש [שה"ש] על הפסוק "כי טובים דודיך מיין" שאמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה ערבים עלי דברי דודיך הם חכמי ישראל מינה של תורה, ולהבין זאת היאך דברי רז"ל ערבים מדברי השי"ת יש לברר מהו יינה של תורה.

ידוע מאמרם ז"ל "נכנס יין יצא סוד", כי בחינת התורה מהותה ועצמותה הם אור אין סוף שמאיר בה בצמצום האותיות, ומרובה הנסתר מהגלוי, כדוגמת ספר התורה שהלבן שבו רב מהכתוב בו. והנה כל אות ואות צריכה שתהיה סביבה לבן של הקלף שמקיפה מכל צד בחינת אור המקיף שאין העין יכולה כלל לראות מהותו.

ומן המפורסמות שכל אות ואות בתורה היא אש שלהבת "כי כה דברי כאש נאום ה'", ואין אדם בעולם שיהיה ראוי בהתמדה לכנוס עצמו במהות אש זו וחי "כי לא יראני האדם וחי", והדרך להדבק בסייגים שתקנו חז"ל ובגדריהם הם בכוח ציווי ה', "קדושים תהיו כי קדוש אני" וכפירוש רש"י "פרושים תהיו" מן העבירות ומן העריות, וביאר הרה"ק מסטרליק זיע"א שראוי לכם להיות קדושים כי אני ה' ומצד חלק הנשמה שבאדם, אלא שיש בידכם חובה לדעת כי קדושת גדולה מקדושתכם שהקב"ה טהור ואינו מקבל טומאה אבל אתם "ונטמתם במ", על כן בשימת לב והקפדה בסייגים ותקנות רז"ל שומר האדם על קדושתו ועל ציווי ה' יתברך "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם".

נר ה' נשמת אדם העלון לעילוי נשמת

טובה בת נחמה
ארמה דניאל בן אהרן
אסתר בת בן ציון
גדילוב דוד בן יקוטיאל
דביבו פרחת בת משה
וילדרמן לאה בת פישל
זלוף אליהו בן יוסף
חסיד לאה בת מרדכי
טבריה ענבאר בת יוסף
לביוב יוסף בן שמעון
לוינ פיבל אהרון
מושקוביץ משה בן פנחס
מנשרוב אתרי בת אהרון
מרקוס ניימה בת רפאל
סויסה אליהו בן דוד
רחל לאה בת יהודה
סימן טוב רוני בן יצחק
סינהי שרית בת אגאן
ספרדי יעקב בן פנחס
ויקטוריה בת אליעזר
פדידה נסים בן שלמה
שמואל עזרא בן רפאל
תשה יעקב בן אליהו

ת.נ.צ.ב.ה

יש חדש

השיעור השבועי בפרשת
השבוע מתקיים בכל יום חמישי
בבית חב"ד בניני 400 בשעה
20:30 – הציבור מוזמן

שיעור חדש
זוגיות ומשפחה בכל יום שני
בשעה 20:30
בבית חב"ד בניני 400

תרומות והקדשת העלון
לעילוי נשמה
ניתן לשלוח לבית המדרש אור
שלום ת.ד. 88 קרית ארבע
מיקוד 90100
השבון בנק הדואר מספר
20033243

ובחקותיהם לא תלכו (ית, ג). פירש רש"י: "לא תלכו בנימוסות שלהם וכו' ושלא לגדל בלורית".

ואמר האדמו"ר שמה שקוראים לנימוסיהם בלשון חק, כי אותן האנשים שהולכים בנימוסיהם ובלבושיהם מצדיקים עצמן שעושים זאת לצורך הפרנסה. זה שאומר "ובחקותיהם" "חק לישנא דמזונא הוא" (ביצה טז). כלומר לא תלכו בנימוסות שלהם בשביל הפרנסה מאתם. כי הוא פרנסה דסטרא אחרא, לא כן פרנסת ישראל שהוא שפע דקדושה.

והוא שרמזה התורה באמרה "ושמרתם את חקתי ואת משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם" (ית, ה). וחי בהם - היינו להשקיע את כל החיים בתוך המצווה בשעה שעוסקים בה, לפיכך הדין הוא שהעוסק במצווה פטור מן המצווה, שהרי כבר השקיע את כל חייו במצווה בה הוא עוסק, וממילא אינו יכול עוד לעסוק במצווה אחרת.

וזה מתחיל באהבת ישראל אמיתית "לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא לא תקום ולא תטור את בני עמך ואהבת לרעך כמוך" (יט, יז). אם תוכיח לאחד שילך בדרך טוב ולא ישמע לתוכחתך וילך בדרך עקלתון ויפול ברע ח"ו.

אף על פי כן "לא תקום ולא תטור" לא יהיה לך נקמה עליו ולא תטור שנאה בלבב עליו בשביל שלא שמע לעצתך ולא תשמח במפלתו ח"ו. רק "ואהבת לרעך כמוך" - כמו שאם אתה תחטא ותכשל ח"ו לא היה לך נקמה על עצמך כמו כן לא יהיה לך נקמה על רעך. והוא סוד הוכיח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא (יט, יז).

הלא זה הדבר אשר שמענו גם כן מצדיקים שלא הוכיחו לאדם את דרכו על פניו לאמור מדוע ככה עשית רק הכל בדברי ריזוי ופיוסים ובדרך חכמה בדברים טובים עד אשר שם האדם מעצמו על לבו לשוב מחטאיו.

וכה אמר הרב הקדוש ר' דוד מלעלוב זי"ע שלא להוכיח עוד אנשים בדברי תוכחות וניאוצים כדי להשיבם בתשובה שלמה לפני הש"י ב"ה כי אם להתהלך עימם בדברי ריזוי ובנחת ונקרב את לבבם באהבה לעוררם ביראת שמים. והוא ג"כ על דרך זה שבארנו כי אין ראוי להזכיר שום חטא ועוון חלילה על שום אחד מבני ישראל כמבואר בדבריהם ז"ל על עניין אליהו שאמר קנא קנאתי כו'.

רק צריך תמיד ללמד זכות על בני ישראל ולהזכיר מעשיהם הטובים לפני הש"י כי כולם קדושים כולם טהורים וכולם עושים באימה וביראה רצון קונם. וכפירוש רש"י: כגון כו' פתו נפלה מפיו", כגון הטיפשים כשנפלה פרנסתו תולה במקרה ואינו תולה בעצמו לחזור בתשובה. כמו שכתוב (משלי יט) "אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף לבו", עיין תענית (ט).

אנחנו צריכים להיות פנימיות שפע רוחניות מוחין קדושים בתפילין ובכל המצוות ובק"ש ובתפלה, הארה יחידה ונעימה ומזון התורה בדרך רוחני, וזהו בחינות פנימיות. וזהו "כי יקרא" בדרך מקרה כי מזמן חורבן אין שום יחוד ואור קבוע, חוץ מצדיקים כרשב"י שאמר "אנא כל יומא בהר קטירא אתקטירנא ביה בקב"ה", כי גופו שב למושכל ונעשה אחד עם פנימיות נשמתו, אבל לרוב העולם "כי יקרא" במקרה בעת תפלה ובעת עוסקין במצוות. [אוצה"ח דברים]

מאורות היכל הברכה

כך המצוות והתורה והתפלות אינו אלא לצרף וללבן באמונה שלמה שכל תנועה קטנה וגדולה שם הוא אלופו של עולם, ובה יעשה מחומר וכלי וצלם צורה גמורה, לדבקה בו, כי הוא חיים ממש, עד שיתעלה הכל, באלף השביעי למדרגות אלהות ממש חי וקיים לנצח נצחים והרע יתבער מן העולם והטוב יתעלה אכ"ר [שמות]

החידה השבועית

- א. מהיכן למדים ששעיר לעזאזל צריך להמיתו?
- ב. את חלב החטאת של יום הכיפורים (אימורי פר ושעיר). על איזה מזבח הקטירו?
- ג. מה לומדים מ"לא תגנובו"?
- ד. מי שלא נותן מתנות עניים לקט שכחה ופאה במה נפרע ממנו ה' ?

מעשה רבותינו

רבה"ק יצחק אייזיק אייכנשטיין נסע כמה פעמים אל הרה"ק רבי אלימלך מליזנסק וזכה לעמוד על מיטתו בשעת הסתלקותו. ומסופר שבעת פטירתו של ה"נעם אלימלך" איך שבכל פעם הוא פותח את עיניו ומביט כמחפש אחר מישהו, וסוגרן שנית, וכך כמה פעמים. ורבינו זיע"א היה בדרך לליזנסק וכשנכנס פתח ה"נעם אלימלך" את עיניו ואמר לו: "למה התמהמתם כל כך, הרי אני מחכה לכם" ומיד יצאה נשמתו בטרהר [עשר קדושות]

מאורות צדיקים

הרה"ק רבי נפתלי צבי מרופשיץ זצוק"ל במסיבה אחת, שהיתה אצל הרב הקדוש ר' נפתלי מרופשיץ ז"ל שהשתתפו בה הרבה רבנים וחסידים ובעלי בתים, סיפר רבינו נפתלי מגדולת אבותיו הקדושים, שהיו מצוקי תבל וגאוני ארץ, ואמר: מיוחס כמוני מכל הצדדים, בין מצד האבות ובין מצד האמהות, אין בעולם, ואם יש מי שהוא מיוחד כזה, הריני חפץ מאוד לראותו. נענה אחד מן המסובים, בעל בית וחסיד ממדינת זיבניברגן: רבי! אני הנני מיוחד יותר. מיד קרא לו הצדיק ושאלו לסדר יחוסו. השיבו החסיד ואמר: רבינו! יחוסי הוא, שהנני האחד במשפחתי שמניח תפילין... צחק הרבי ואמר: היהודי מזיבניברגן צודק מאוד. והיתה בדוחה דעתו של הצדיק באותה מסיבה, והוסיף ואמר: אני אסביר לכם, רבותי, מהו החילוק שבין יחסן לאיש פשוט. הצדיק פלוני, למשל, הוא תלמיד חכם גדול, עובד את ה' באהבה ויראה, וקם בחצות לילה לקונן על חשכת הגלות, ואחרי כן הוא הולך לטבול ועוסק בתורה, בנגלה ובנסתר, עד שיאיר היום, ואז מתחיל להיות קול דודי דופק לתפילה בהתלהבות ובווער כלפיד אש בהכנה רבה של אמירת תהלים ולימוד משניות ונתינת צדקה, ואח"כ הוא עומד להתפלל בציבור בדביקות ובנעימות ובחרדת קודש, וכך הוא עושה עד חצות היום, ואז הולך הוא לטעום מעט, וקודם שנוטל לטעום הוא מתאנח בשברון מתנים: "הנני הולך לגמול חסד עם גופי, אוי לי, מה עשיתי לנפשי ונשמותי, ובמה נחשבות תורתתי ותפילתי", ושוב הוא נמלך בדעתו ומתנחם: לבנו של איש פשוט, כמו שהיה אבי, גם זה די", והוא מרוצה. ברם אני כשמזדמן לפעמים שהנני קם בחצות, ולומד לפעמים גמרא ופוסקים, ואולי גם קבלה, ולפרקים גם קצת תהלים, ואחרי כן אני מתפלל, וכשהנני הולך אחר כך לטעום, ומתבונן במעשי, שלא התחלתי עוד לעשות שום דבר רצוי בהיחוד והיראה לחי עולמים, וכאשר אני משים אל לבי עוד זכרון אבי הקדוש ושאר אבותי הקדושים, ומהרהר "מתי יגיעו מעשי למעשיהם", אז אני בא עוד יותר ויותר לשפלות, שהנני רואה ביותר את שפלות מצבי ומכיר ביותר מיעוט עיכ. זאת היא פעולת הייחוס, וזו סגולתו. נסתלק בי"א באייר שנת תקפ"ז

[לוקט מ"סיפורי חסידים]

כוחו של היצר הוא רק כשהאדם מבולבל נאמר בפרשתנו "אל תפנו האלילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם אני ה' אלוקיכם", ופירש רש"י: "אלילים לשון אֵל כלא הוא חשוב, ואלהי מסכה אם אתה פונה אחריהן סופך לעשותן אלהות" עכ"ל,

הענין הוא דהנה בתחילה היה יצר דעבודה זרה גדול מאד כמו שמצינו בגמרא (סנהדרין דף קב:) שבא מנשה המלך בחלום אל רב אשי ואמר ליה אילו היית באותו הדור היית מגביה שפת חלוקך מבין רגליך כדי שתהא קל לרוץ לעבוד ע"ז עי"ש, אמנם אחר כך פעלו אנשי כנסת הגדולה בתפלתם וביטלו את יצרא דעבודה זרה כמובא שם (דף סד.)

ועל כן אין לנו עכשיו שום השגה האיך יכולים לעשות מעשה שטות כזה לומר על עץ או אבן שהוא אלהים ולהשתחוות לו, כי עכשיו אנו רואים האמת שכל נסיון הע"ז שהיה אז היה רק סמיות עינים ואין בע"ז שום ממש.

וזהו: אל תפנו אל האלילים שהוא לשון אל כלא הוא חשוב, שכן הוא באמת שאין בע"ז שום ממש, ואלהי מסכה אם אתה פונה אחריהן אזי על ידי העונות נטמטם הלב ונתעקם המוח ורואים כל דבר להיפך וכמו שהנביא אומר (ישעיה ה, כ) "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע" וגו',

וכמו שכתב בספר מסילת ישרים (פרק יא) וז"ל: שהעבירה מטמטמת לבו של אדם, כי מסלקת ממנו הדעה האמיתית ורוח השכל שהקב"ה נותן לחסידים, כמו שאמר הכתוב (משלי ב, ו) "כי ה' יתן חכמה", והוא נשאר בהמי וחמרי משוקע בגסות העולם הזה עכ"ל, וסופך לעשותן אלהות רח"ל.

וכמו כן הוא בכל תאוות היצר, שהאמת הוא שאין בהם שום ממש והכל הוא הבל הבלים, רק כל זמן שיצר הרע בעולם חושך וערוביאי בעולם שיש להיצה"ר כח ורשות לסמות את העינים, ולכן נדמה על תאוותיו הרעים שיש בהם ממש, אמנם כשיבוא משיח צדקינו ורוח הטומאה יעביר מן הארץ אז נזכה לראות האמת שכל תאוות היצר היה הבל הבלים, ואזי נתחרט מאד מאד על כל המעשים רעים ותאוות היצר, וכמו שכתוב (יחזקאל כ, מג) "וזכרתם את דרכיכם וגו' ונקטתם בפניכם בכל רעותיכם אשר עשיתם".

וכן מי שיש לו לב טהור ועיני שכל לו, ורואה את כל דבר לאשורו, רואה שכל הנסיונות הם רק סמיות עינים ואין בהם שום ממש, וזהו שמסיים הכתוב "אני ה' אלוקיכם", שהעצה להנצל מהיצר הרע הוא להעמיק מחשבתו בהקב"ה, שעל ידי זה נמשך קדושה על האדם, ואז זוכה לראות האמת שכל תאוות היצר הכל הבל.

ועוד יש לומר "אני ה' אלוקיכם", כמו שפירש רש"י לקמן (יט, לא) על פסוק "כי אני אלוקיכם", וז"ל: דעו את מי אתם מחליפין במי" עכ"ל, שעל ידי שמתבוננים שעל ידי תאוות הרעות של היצר מתרחקים מהקב"ה, יכולים להנצל מהיצה"ר, וכמו שאמרו רז"ל (אבות ב, א) הוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה.

לעילוי נשמת ראובן בן חסן יפת ז"ל

אהבת ישראל

קודם פטירתו של הרב הקדוש רבי שלמה מקרלין זצוק"ל ציוה שתלמידיו ילכו לאחר הסתלקותו להרב הקדוש מנישכין.

ויהי כאשר בא הרב הצדיק רבי אורי מסטריליסק ז"ל, הנקרא בשם "השרף", לקרלין, ושמע כי נפטר רבו הקדוש, שאל להחברים: מה ציוה רבנו קודם פטירתו? השיבו לו, כי ציוה ללכת לנישכין.

קם הצדיק מסטריליסק, וכיתת רגליו והלך לנישכין. כשבא להחדר אשר שם קיבל הצדיק מנישכין את פני האורחים ובירך את כל הבאים לקבל ברכתו, ראה בין האורחים.

גביר אחד, שבא להתייעץ עם הצדיק מנישכין בדבר איזה מסחר ולקבל ברכתו. הצדיק קיבל אותו בסבר פנים יפות, דרכו בקודש לקבל את כל אדם בחביבות, כי עבודתו הגדולה היתה באהבת ישראל.

ויהי כאשר הביט הצדיק מסטריליסק בפני הגביר. ראה בו אותות עבירה גסה וחמורה, שעשה אך לפני זמן מועט, אז בער לבו בקרבו: מדוע מקרב כל כך הצדיק מנישכין אדם כזה?!

הרגיש הצדיק מנישכין, כי רוחו של הסטריליסקי בוער על הגביר הזה, שהכיר בו אותות עבירה, ואמר אל הסטריליסקי:

לך נא מהר מזה; מה אתה רוצה פה בחדרי? הלך הצדיק מסטריליסק משם בפחי נפש, עיף ויגע מעמל הדרך והתלאה אשר מצאתהו, ובא אל בית המדרש שבעיר.

כשהלך הגביר מאת הצדיק דנישכין, מיהר הצדיק לחפש את האורח הסטריליסקי, ומצא אותו בבית המדרש, ניגש אליו הנישכין, ואמר לו:

גם אני, אחי, ידעתי את אשר ידעת. אולם היודע אתה למה שלחך רבך הקדוש מקרלין לכאן?

למען תלמד לדעת, כי האיש אשר אין אהבת ישראל תקועה בלבו כל כך עד שאפילו כשרואה בישראל שעבר עבירה גדולה, יהיה אוהב אותו ומנשק אותו, האיש ההוא לא הגיע לחצי העבודה בעבודת השי"ת.

שכן אם תקרב אותו, יעשה בלי ספק תשובה שלימה, ויהיה גדול מצדיק גמור, כדון בעלי תשובה, חוץ מרשע כזה שאתה מכיר אותו שעובר להכעיס.

החריש הצדיק מסטריליסק בשמעו דברים אלה, והבין גדולת הרב מנישכין ומדרגתו. והואיל לשבת עמו ימים רבים.

קמו ר"ח ור' ייסא והלכו. אמרו ודאי בשעה שצדיקים אינם נמצאים בעולם, אין העולם מתקיים אלא בזכותם של המתים. אמר ר' ייסא, בשעה שהעולם צריך לגשמים, למה הולכים אל המתים להתפלל, והרי כתוב, "ודורש אל המתים" ואסור.

אמר לו, עד עתה עוד לא ראית הכנף של הצפור שבעדן, [שה"ס בינה, כלומר שעוד לא השיג הבינה]. כי הכתוב "ודורש אל המתים" - אל המתים הוא בדיוק, שהם רשעי עולם, שהם מעמי עכו"ם, הנמצאים תמיד מתים, כי הרשעים בחייהם נקראים מתים. אבל ישראל, שהם צדיקי אמת קרא עליהם שלמה, "ושבחו אני את המתים שכבר מתו"

שכבר מתו בפעם אחרת, שהמיתו עצמם על התורה ולא עתה. "שכבר מתו" - ועתה הם חיים. ועוד דשאר עמין וכו': ועוד, כי שאר העמים, כשבאים למתים שלהם, באים בכשפים לעורר עליהם המינים הרעים, וכשישראל באים למתים, באים בהרבה תשובה לפני הקב"ה, בשכירת הלב ובתענית הם לפניו.

והכל כדי שהנשמות הקדושות בתקשנה רחמים עליהם לפני הקב"ה, והקב"ה מרחם על העולם בשבילם. וע"ד תנינן צדיקייא וכו': וע"כ למדנו, הצדיק, אע"פ שנפטר מן העולם הזה, אינו מסתלק ואינו נאבד מכל העולמות, כי הוא נמצא בכל העולמות עוד יותר מבחינו,

כי בחייו היה נמצא בעולם הזה בלבד, ואח"כ הוא נמצא בג' עולמות, שהם בריאה יצירה עשיה, והוא מצוי אצלם, שכתוב, "עלמות אהבוך". אל תקרי עלמות, אלא עולמות. אשרי חלקם. תאנא כתיב והיתה וגו': למדנו, כתוב, "והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים".

שואל, אומר, והיתה נפש אדוני, נשמת אדוני היה צריך לומר, שהרי הנפש נשארת בעולם הזה, ורק הנשמה עולה לצרור החיים. ומשיב, אלא כמו שאמרנו, שאשרי חלקם של הצדיקים, שהכל נקשר זה בזה, הנפש ברוח והרוח בנשמה, והנשמה בהקב"ה. נמצא שהנפש צרורה בצרור החיים. כי נקשרת בנשמה שהיא בצרור החיים.

אמר ר' אלעזר וכו': אר"א, זה שאמרו החברים, שגלות ספר תורה, אפילו מבית כנסת לבית כנסת אחר אסור, וכל שכן לרחוב, ולמה מוצאים אותו לרחוב. אמר ר' יהודה, כמו שאמרנו, כדי שיתעוררו עליה, ויבקשו רחמים על העולם. אמר ר' אבא כשגלתה השכינה גלתה ג"כ ממקום למקום, עד שאמרה, "מי יתנני במדבר מלון אורחים" וגו'.

אף כאן, מתחילה גלתה מבית כנסת לבית כנסת, ואח"כ לרחוב, ואח"כ במדבר מלון אורחים. אר"י, בני בבל יראים ואינם עוברים עם ספר התורה, אפילו מבית כנסת לבית כנסת כ"ש זה - לרחוב. תניא אמר להו וכו': למדנו אמר להם ר' שמעון לחברים, בימי לא יצטרכו בני עולם לזה - להוציא ספר התורה לרחוב.

אל"ל ר' יוסי, צדיקים מגינים על העולם בחייהם, ובמיתתם יותר מבחייהם. ז"ש, "וגונתי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי". ואלו בחייו של דוד זה אינו כתוב. אמר ר' יהודה מהו השינוי כאן שכתוב, למעני ולמען דוד עבדי, שהשוה זה לזה ומשיב, אלא בשביל שדוד זכה להתקשר במרכבה הקדושה של האבות, שהוא רביעי להם, שה"ס המלכות, ושמוש זה הכל אחד. ברוך הוא לעולם ולעולמי עולמים